

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้ ภาษาอังกฤษจัดว่าเป็นภาษาสากลที่ใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารที่สำคัญยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นด้านการพูด หรือการเขียนที่ต้องใช้ในด้านต่างๆ ทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ เช่น ด้านอุตสาหกรรม ด้านการท่องเที่ยว และด้านการศึกษา ซึ่งภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากต่อการช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากการรู้ภาษาจะช่วยให้ผู้ที่ต้องการแสวงหาความรู้ในเรื่องต่างๆ หรือหาความรู้เพิ่มเติม สามารถเข้าถึงแหล่งความรู้ซึ่งมีอยู่อย่างไม่จำกัดทั่วโลก ได้อย่างง่ายดาย สะดวกและรวดเร็ว อีกทั้งในปัจจุบัน เป็นยุคที่มีความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีและสามารถใช้เทคโนโลยีด้วย จะทำให้สามารถติดต่อสื่อสารในด้านต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารในการจัดการศึกษาด้านภาษาอังกฤษนั้น ผู้สอนจึงควรมีวิธีพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียน โดยครูผู้สอนจำเป็นต้องหาเทคนิค วิธีการที่จะสามารถนำมาพัฒนาความสามารถด้านต่างๆ ของผู้เรียน เช่น ด้านการอ่านและการเขียนให้ดีขึ้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และพยายามให้มีการเรียนอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (Life-Long Learning) กล่าวคือ ได้เรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ไปจนถึงระดับมัธยมศึกษา เน้นพัฒนาความสามารถทางภาษาในระดับที่ติดต่อสื่อสารได้ มีความรู้ ความเข้าใจสารสนเทศต่างๆ ได้เป็นอย่างดี สามารถเลือกใช้สื่อเหล่านั้นในการพัฒนาการเรียนรู้ และความคิดของตนในสังคมโลกได้ (กรมวิชาการ, 2539, อ้างใน ปิยธิดา บัวประเสริฐ, 2550)

จากการศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่พบว่า ผู้เรียนมีปัญหาในทักษะการอ่านมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือทักษะด้านการเขียน โดยในด้านทักษะการอ่านนั้น พิมพ์พฐ สุตานันต์ (2550) ได้อ้างถึงปัญหาว่า เกิดจากผู้เรียนไม่มีความรู้เดิม (Prior Knowledge) หรือโครงสร้างความรู้เดิม (Schema) ในเนื้อหาอย่างเพียงพอจึงไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน ด้านสมุทร เช่นชวนิช (2542) กล่าวว่า ปัญหาสำคัญด้านการอ่านของผู้เรียน คืออ่านเนื้อเรื่องแล้วไม่เข้าใจ ซึ่งอาจมีสาเหตุจากที่ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเนื้อเรื่อง ทำให้ไม่สามารถเชื่อมโยงความคิดกับเรื่องที่อ่านได้ นำไปสู่ความรู้สึกที่ไม่อยากอ่าน เพราะคิดว่ายาก น่าเบื่อ และขาดความมั่นใจว่าตนเองจะสามารถอ่านได้ นอกจากนี้ เรวดี หิรัญ (2540) ยังเสริมว่า อีกสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนขาดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความ

เข้าใจ คือการไม่รู้วิธีการอ่าน หรือไม่มีเทคนิคการสอนที่เหมาะสม เพื่อจะทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้อย่างเข้าใจและมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้ นิรันดร์ ตั้งเมธิกุล (2546) ยังได้เสนอถึงสาเหตุที่ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จด้านการอ่าน ว่าอาจมาจากสภาพการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และกิจกรรมการเรียนการสอนต่างๆ ไม่น่าสนใจและตรงกับความต้องการของผู้เรียน อีกทั้งยังเน้นที่การอ่านออกเสียง แปลคำต่อคำ ประโยคต่อประโยค ทำให้ผู้เรียนที่เดิมไม่มีความรู้ด้านภาษา เนื้อหาและวัฒนธรรมที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง และไวยากรณ์ต่างๆ จึงทำให้ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน ทางด้าน สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, อ้างใน ชนิตา ศรีสองเมือง, 2549, หน้า 5) กล่าวว่า ครูควรมีทักษะการสอนด้านกลวิธีการอ่าน เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพขึ้น เพราะการสอนของครูมีผลโดยตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียน และจากงานวิจัยของ สายแสบ สุกกิจจานง (2545) ที่กล่าวว่าปัญหาอาจมาจากตัวผู้สอนที่ใช้เทคนิคการสอนไม่เหมาะสม การจัดการชั้นเรียน ระดับแรงจูงใจ รวมทั้งบรรยากาศในชั้นเรียนที่ขาดความร่วมมือกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อแท้เบื่อหน่าย หหมดกำลังใจที่จะเรียน

นอกจากปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษแล้ว ยังพบว่าผู้เรียนยังมีปัญหาด้านการเขียน ธีราพร แซ่เหั่ว (2548) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะที่ยากและสลับซับซ้อนทั้งในเรื่องของการใช้ภาษา เพราะต้องมีการถ่ายทอดความคิดออกมาในรูปแบบตัวอักษรจึงจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจและสื่อความหมายได้ ซึ่งต้องอาศัยความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ วิไลพร ธนสุวรรณ (2536, หน้า 5) กล่าวว่า ผู้เรียนไม่สามารถเขียนประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และหลักการเขียนที่ดี ไม่สามารถใช้คำกริยาได้ถูกต้องตามกาล (Tense) ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องตามลักษณะหน้าที่ ใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับภาคประธาน วางตำแหน่งอนุประโยคผิดที่ ใช้เครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้อง และใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์มีอย่างจำกัดทำให้เกิดความยากในการเลือกใช้คำ เหล่านี้ถือเป็นปัญหาสำคัญของนักเรียน แต่อย่างไรก็ตาม การจะเขียนได้นั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถที่นอกเหนือจากนี้ด้วย เช่น ลำนวนในภาษา ต้องใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการจัดกระบวนการเรียนการสอนทักษะการเขียนหลังการอ่านอย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งจะสามารถพัฒนาการเรียนรู้และส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนได้ นอกจากนี้ยังพบว่าในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทักษะการเขียนย่อหน้ามักจะถูกละเลย ไม่ถูกสอนในชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสในการฝึกเขียนบรรยายน้อยมาก (นิธิตา อติภทนนท์, 2539) โดยสาเหตุที่ผู้สอนไม่สอนการเขียน เกิดจากความเชื่อว่าการเขียนเกิดจากความสามารถทางภาษาเฉพาะบุคคล อีกทั้งผู้สอนมีวิธีการสอนที่ไม่ทันสมัย กล่าวคือไม่มีการปรับปรุงเนื้อหาที่สอน โดยมักนำเนื้อหามาจากหนังสือเรียน เน้นความถูกต้องตามหนังสือเรียน เน้นความจำ และเน้นความถูกต้องตามตัวผู้สอนสอนโดย

ไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน (รุ่ง แก้วแดง, 2541) จึงส่งผลให้ความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

จากปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษข้างต้นจะสามารถพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนของผู้เรียนได้นั้น จำเป็นที่ครูผู้สอนต้องหาวิธีการ เพื่อนำมาช่วยให้การอ่านและการเขียนของผู้เรียนดีขึ้น เช่น ด้านการอ่าน ต้องมีการสอนกลวิธีการอ่าน เพื่อเป็นเครื่องมือในกระบวนการอ่านของผู้เรียนให้อ่านได้อย่างเข้าใจ หรือในด้านการเขียน ผู้สอนก็ควรมีการสอนเทคนิคการเขียนให้ผู้เรียน เพื่อให้สามารถเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นต้น จึงจำเป็นต้องพัฒนาสติปัญญาในด้านต่างๆของผู้เรียนให้มากที่สุด หนึ่งในสติปัญญาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนอ่านและการเขียน คือสติปัญญาด้านภาษา ซึ่งในทฤษฎีพหุปัญญา Howard Gardner ได้กล่าวไว้ว่าทุกคนมีปัญหา (Intelligence) หลายๆด้านอยู่ในตนเอง ผู้สอนจึงควรจัดรูปแบบการเรียนรู้ให้ตรงกับปัญญาด้านที่มีมากของผู้เรียน เพื่อให้การเรียนรู้ประสบผลสำเร็จ และมีประสิทธิภาพ ซึ่งการจะพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนได้นั้น ผู้สอนควรที่จะเข้าใจและรู้จักผู้เรียนของตน โดยแนวทางหนึ่งที่จะสามารถช่วยได้ คือการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมพหุปัญญา (Ceres, 2550)

โดยในทฤษฎีได้กล่าวถึงคนทุกคนมีปัญหาที่หลากหลายอยู่ในตัวเอง ไม่ได้มีเพียงความฉลาดในด้านเดียว ฉะนั้น การออกแบบการเรียนรู้เพื่อให้ตรงกับความสามารถ หรือปัญญาด้านที่โดดเด่นของผู้เรียนได้ จึงเป็นอีกทางหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาทักษะเหล่านั้นได้ เช่น ในการจะพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน ผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการพัฒนา หรือส่งเสริมปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) และปัญญาด้านการใช้เหตุผลเชิงตรรกะ (Logical / Mathematic Intelligence) อันจะเกี่ยวเนื่องไปถึงความสามารถด้านการอ่านและความสามารถในการคิด ซึ่งควรพัฒนาให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้น เช่น ให้มีการคิดวิเคราะห์เนื้อหาที่อ่าน มีการตีความ และสรุปย่อลดความ หรือสรุปใจความสำคัญ นอกจากนั้น กิจกรรมพหุปัญหายังมีรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กล่าวคือ มีการเรียนรู้ร่วมกัน แบบกลุ่ม หรือแบบคู่ ซึ่งในการเรียนในรูปแบบดังกล่าว เป็นการส่งเสริมผู้เรียนที่ปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence) โดดเด่นมาช่วยให้การเรียนในชั้นตอนนี้สำเร็จ การส่งเสริมการใช้ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Visual – Spatial Intelligence) กล่าวคือ ในการเรียนจะมีการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มาช่วย ทำให้ผู้เรียนสามารถมองเห็นภาพประกอบเนื้อหาได้ด้วย อีกทั้งในกระบวนการเรียนรู้อย่างได้มีการส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาปัญญาด้านร่างกาย (Bodily – Kinesthetic Intelligence) ในการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกาย ซึ่งในที่นี้ คือการเคลื่อนไหวนิ้วมือสัมผัสกับแป้นคีย์บอร์ด หรือการกวาดสายตาอ่านบทอ่านจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ และในการพัฒนาความสามารถด้านการเขียน ผู้เรียนจะได้นำปัญญาด้านตน (Intrapersonal intelligence) มาใช้ โดยการสะท้อนความคิด ความรู้สึก

ของตนเองผ่านตัวอักษร รวมไปถึงการที่ผู้สอนจะสามารถส่งเสริมปัญญาด้านดนตรี (Musical – Auditory Intelligence) ให้แก่ผู้เรียนร่วมด้วย เช่นการเปิดเพลงบรรเลงคลอเบาๆ เพื่อช่วยกระตุ้นการทำงานของสมอง และเพิ่มบรรยากาศที่ผ่อนคลายให้ผู้เรียนได้ ฉะนั้น จะเห็นได้ว่า การนำกิจกรรมพหุปัญญามาประยุกต์เข้ากับการเรียนการสอนภาษานั้น สามารถทำได้หลากหลายรูปแบบ และในแต่ละขั้นตอนการเรียนนั้นผู้เรียนก็จะได้รับการพัฒนาปัญญา หรือความฉลาดของตน ซึ่งได้รับการพิสูจน์จากทฤษฎีพหุปัญญาของ Gardner แล้วว่า คนทุกคนไม่ได้มีความฉลาดในตัวเองเฉพาะด้านเดียว แต่ยังมีความฉลาดด้านอื่นๆแฝงอยู่ ซึ่งควรได้รับการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย (อ้างใน วิลาวัณย์ จำปาทอง, 2547)

ซึ่งได้มีงานวิจัยของ Ceres (2550) ได้อธิบายว่า ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนดีขึ้น เนื่องจากปัจจัยต่างๆ ดังต่อไปนี้ ประการแรก ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ได้มีการดำเนินกิจกรรมการอ่านอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการหาข้อมูลสำหรับภาระงานต่างๆ ที่ผู้เรียนจะต้องมานำเสนองานของตนต่อสมาชิกในกลุ่ม จากนั้นร่วมกันวางแผน และหาวิธีการนำเสนอชิ้นงานของกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนต้องมีการอ่านข้อมูลต่างๆ อย่างมาก เพื่อให้งานสำเร็จ ประการต่อมา ในการนำเสนอปากเปล่า ผู้เรียนต้องนำเสนอ อธิบายและแสดงกระบวนการทำงานในหัวข้อชิ้นงานนั้นๆ ที่ตนเลือกมา โดยมีขั้นตอนการรวบรวมจากหลากหลายแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับหัวเรื่องที่ตนได้รับ จากนั้นทำการอ่านและเก็บรายละเอียดต่างๆ จัดการข้อมูล ทำการสังเคราะห์ และสรุปข้อมูลเหล่านั้นแล้วมานำเสนอชิ้นงาน ซึ่งในขั้นตอนที่ได้กล่าวมานี้ ผู้เรียนมีการนำปัญญาด้านที่โดดเด่นของตนช่วยให้งานสำเร็จได้ ซึ่งขั้นตอนในการทำงานเหล่านี้ ได้บังคับให้ผู้เรียนจำเป็นอย่างที่จะต้องมีการอ่านอย่างมาก มีการทำความเข้าใจ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การตีความ และการประเมินผล ซึ่งจำเป็นต้องมีทักษะการคิดขั้นสูงและใช้ปัญญาทั้งหลายด้านมารวมกันเพื่อกระทำและทำงานให้สำเร็จ ซึ่งผลที่ตามมาคือการมีความสามารถด้านการอ่านที่สูงขึ้น ส่วนทางด้านกรเขียน ก็ได้มีการให้ผู้เรียนฝึกการเขียน เช่น การเขียนบรรยาย และมีการเขียนผังประกอบการอ่าน เป็นต้น

นอกจากนี้ ในงานวิจัยของ หลุทัย กาศวิบูลย์ (2549) ก็พบว่ากิจกรรมพหุปัญญา สามารถพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นได้ เพราะ กิจกรรมพหุปัญญาเอื้อให้เกิดการจัดการเรียนการสอนที่ยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลางซึ่งในการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมพหุปัญญานั้น ได้เน้นที่บทอ่านที่หลากหลาย ตรงตามความสนใจของผู้เรียน โดยวิเคราะห์จากแบบสำรวจความคิดเห็นและความสนใจของผู้เรียน โดยมีการเขียนแผนภูมิเนื้อหา เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจมากขึ้นเป็นรูปธรรม ตลอดจนจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน โดยให้ผู้เรียนอ่านหนังสือนอกเวลา

และในด้านการเขียนก็มีการประเมินตามสภาพจริง คือให้ผู้เรียนเขียนสรุปความ เขียนแสดงบรรยายความรู้สึก เขียนเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว ทำให้ผู้เรียนมีการฝึกทักษะการคิดขั้นสูง

การนำเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร มาใช้ในการเรียนการสอน จึงถือว่าเป็นการเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญ สุรางค์ โค้วตระกูล (2536) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า แรงจูงใจ เป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียน เพราะมีผลกับการที่ผู้เรียนจะเรียนได้ดีหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับทัศนคติและความอยากเรียนในวิชานั้น ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนควรมีการสร้างแรงจูงใจนั้นขึ้นมาให้ได้ อาจมาจากการใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย และมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในปัจจุบันที่เทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตของมนุษย์มากขึ้น และในด้านการศึกษาก็เช่นกัน (วรวรรณ ลีสถาน, 2551) ซึ่งการใช้ทฤษฎีคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษานั้น เป็นการนำเทคโนโลยีช่วยส่งเสริมแรงจูงใจของผู้เรียนให้เพิ่มขึ้น กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความอยากเรียน อยากรู้ในสิ่งใหม่ๆ อีกทั้งการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์กับการสอนภาษานั้น ก็ได้เป็นที่ยอมรับว่าสามารถช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาให้ดีขึ้นได้ คอมพิวเตอร์ จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนแบบได้เห็นภาพ (Visual Learner) การใช้คอมพิวเตอร์/ อินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอนภาษาช่วยส่งเสริมกิจกรรมพหุปัญญาได้ ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งแบบส่วนบุคคล และแบบกลุ่ม (Interpersonal and Intrapersonal) ช่วยด้านการสืบค้น ค้นพบข้อมูลด้วยตนเอง ทั้งในและนอกห้องเรียนได้ ติดต่อสื่อสารกันระหว่างครูกับนักเรียนเป็นไปในที่ไม่จำเป็นต้องพบกันเฉพาะในห้องเรียน มีทั้งแบบพร้อมกัน คือพบเจอกัน และแบบไม่พร้อมกัน ค้นหาคำตอบได้เพิ่มเติมโดยไม่จำกัด ลดความวิตกกังวล พัฒนาการเชื่อมโยงการเขียนและคิดได้ สามารถจัดการเรียนรู้ ควบคุมรูปแบบการเรียนด้วยตนเองได้ รู้สึกอิสระ และฝึกได้ไม่จำกัดครั้งทั้งในและนอกห้องเรียน นอกจากนี้ การเรียนโดยใช้เทคโนโลยีช่วยสอนภาษา จะสามารถพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนให้อยู่ขั้นที่ดีขึ้นได้อีกด้วย

จากการศึกษาทฤษฎี ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีพหุปัญญามาเป็นแนวคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและได้มีการนำกลวิธีในการสอนด้านการอ่านและการเขียนมาใช้สอนด้วย ตามขั้นตอนของการสอนที่มีการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ดังนี้

ในขั้นนำเสนอ (Presentation) ผู้สอนจะเน้นให้ผู้เรียนตื่นตัวที่จะเรียนรู้ โดยการนำสิ่งที่น่าสนใจมาเสนอแก่นักเรียน เช่น รูปภาพ ตัวอย่างวิดีโอคลิปจากเนื้อเรื่องที่อ่าน เพื่อดึงดูดความสนใจ มีการสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ใช้ในบทเรียนผ่านทางหน้าจอโปรเจกเตอร์หน้าชั้นเรียน และหน้าจอคอมพิวเตอร์ของผู้เรียนเอง เป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ การออกเสียง และแต่งประโยคภาษาอังกฤษ และยังเตรียมความพร้อมของผู้เรียนก่อนอ่าน ด้วยการให้คำถามนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อให้อ่านได้เข้าใจยิ่งขึ้น

ขั้นฝึก (Practice) ผู้สอนบอกจุดประสงค์ในการเรียนรู้ และเน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง เช่น การอ่านบทอ่าน จากในบทเรียนออนไลน์ หรือการฝึกทำแบบฝึกหัดในอินเทอร์เน็ต การค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติม เป็นต้น มีการทำกิจกรรมกลุ่ม ได้เคลื่อนไหวร่างกาย การระดมสมอง เพื่อให้ผู้เรียนมีการคิดเชิงเหตุและผล คิดแก้ปัญหา และฝึกการใช้ภาษาที่ได้เรียนในขั้นนำเสนอ

ขั้นผลิต (Production) ผู้เรียนจะได้แสดงความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษในทักษะต่างๆ เช่น การอ่านแล้วจับใจความสำคัญ นำเสนอหน้าชั้นเรียน การเขียนแสดงความคิดเห็น เขียนสรุปความในรูปแบบที่ใช้เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตมาช่วยในการเรียนการสอน เช่น เขียนลงใน Weblog หรือ การฝึกเขียน Email เป็นต้น

ดังนั้น จากการศึกษากลุ่มเป้าหมาย พบว่า ผู้เรียนมีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อ่าน-เขียน ๐32203 ทั้งด้านทักษะการอ่าน คือไม่รู้คำศัพท์ จับใจความไม่ได้ และการเขียนคือ มีปัญหาด้านไวยากรณ์ เรียบเรียงประโยคไม่ได้ และจากลักษณะการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมายที่ชอบทำงานเป็นกลุ่ม และชอบการเรียนรู้แบบสนุกสนาน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำแนวคิดทฤษฎีปัญญามาประกอบกับการสอนภาษาอังกฤษ ร่วมกับการใช้เทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสาร ในการเรียนภาษาอังกฤษอ่าน-เขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อพัฒนาความสามารถทั้งทางภาษาของตนให้ดีขึ้น และพัฒนาปัญญาด้านต่างๆอีกทั้งความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองควบคู่ไปกับการทำกิจกรรมในชั้นเรียนต่อไป

คำถามในการวิจัย

1. บทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมทฤษฎีปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สามารถพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหรือไม่
2. ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่หลังจากเรียนด้วยกิจกรรมทฤษฎีปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
3. ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่หลังจากเรียนด้วยกิจกรรมทฤษฎีปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
4. นักเรียนมีระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มขึ้นหรือไม่หลังจากเรียนด้วยกิจกรรมทฤษฎีปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมพหุปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมพหุปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมพหุปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร
4. เพื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมพหุปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร

สมมุติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากใช้กิจกรรมพหุปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร
2. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากใช้กิจกรรมพหุปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร
3. การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากใช้กิจกรรมพหุปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร

ขอบเขตการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนสันป่าตองวิทยาคม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 18 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน อ 33203 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554

ตัวแปรที่จะศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่

บทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมพหุปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร

ตัวแปรตาม ได้แก่

- ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
- ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

- การเรียนรู้ด้วยตนเอง

ด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เนื้อหาที่คัดเลือกให้ตรงกับความสนใจของนักเรียน และตรงตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 โดยทำการรวบรวมจากหนังสือแบบเรียน ภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ทั้งหนังสือพิมพ์ Student Weekly และสื่อออนไลน์ จากในเว็บไซต์ที่หลากหลาย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมพหุปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ **และการสื่อสาร** หมายถึง กระบวนการสร้าง การนำไปใช้ การประเมินผลและการปรับปรุงบทเรียน ให้มีคุณภาพ เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน

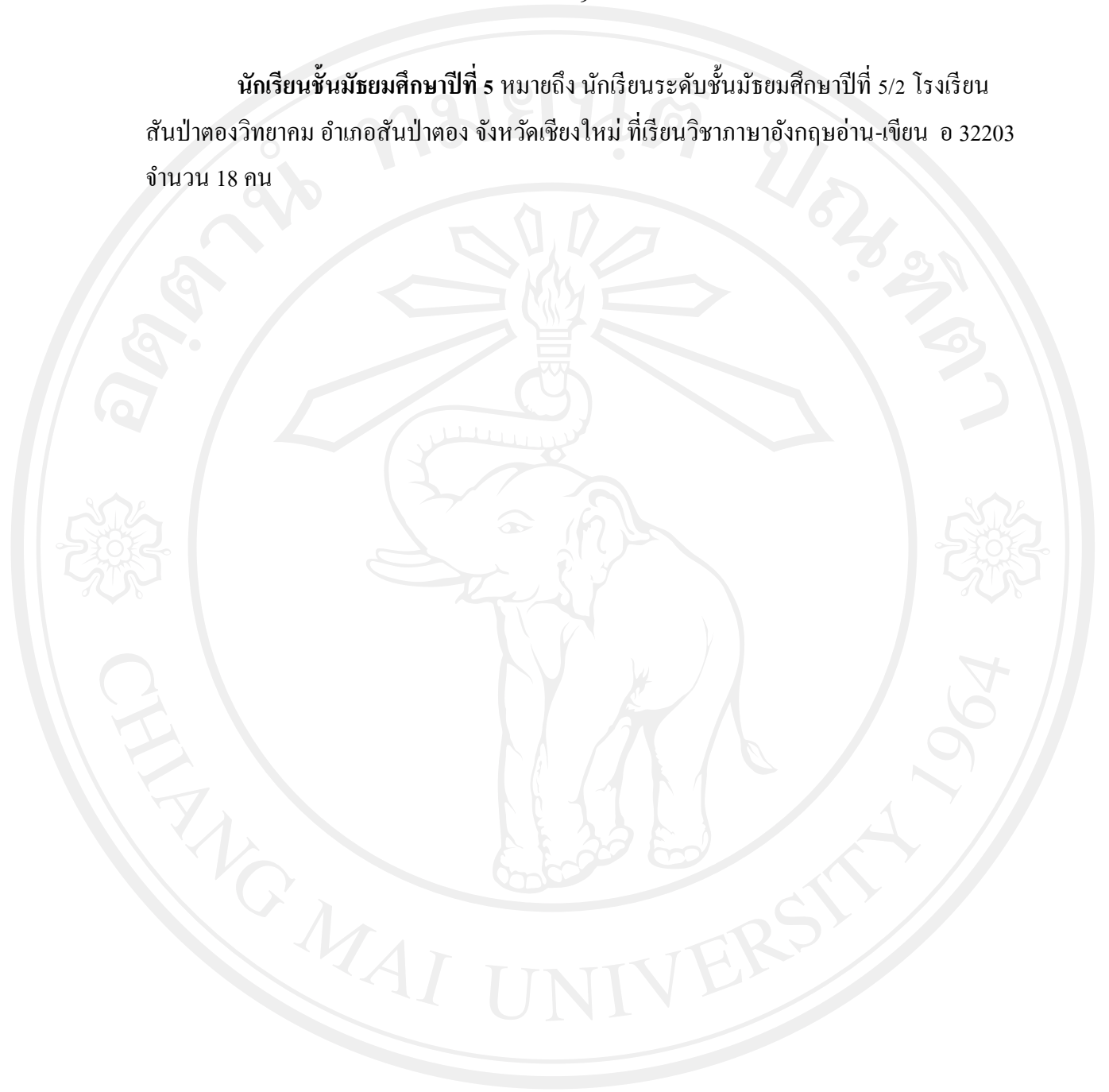
บทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมพหุปัญญาร่วมกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ**และการสื่อสาร** หมายถึง เอกสารที่จัดสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษ โดยมีเทคนิคการสอนที่นำกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุปัญญาด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านภาษา ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านดนตรี ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านความเข้าใจตนเอง ด้านความเข้าใจธรรมชาติ และด้านจิตวิญญาณแห่งชีวิต โดยมีการจัดกิจกรรมพัฒนาสติปัญญาทั้ง 9 ด้านนี้ควบคู่ไปกับขั้นตอนในการเรียนการสอนที่ใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ใน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 คือ ขั้นนำ เป็นขั้นที่ครูเตรียม ผู้เรียนเข้าสู่บทเรียนโดยการนำเสนอคำศัพท์และไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา โดยใช้สื่อกระตุ้น ความสนใจของผู้เรียนด้วยรูปภาพ หรือคลิปวิดีโอ ส่วนขั้นที่ 2 คือ ขั้นฝึก เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาทั้งความหมาย เนื้อหาและรูปแบบ จากการอ่านเนื้อเรื่องในเว็บไซต์ และทำแบบฝึกหัดจาก โปรแกรม Hot Potatoes และขั้นที่ 3 คือ ขั้นนำไปใช้ เป็นขั้นที่ผู้เรียน สามารถใช้ความรู้ภาษาอังกฤษ จากขั้นฝึกไปใช้ในการเขียนสะท้อนความคิดของตนออกมาในโปรแกรม Words และ email

ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการอ่านระดับดี ความ จับใจความสำคัญวัดได้โดยใช้แบบทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ แบบเลือกตอบ

ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเขียนแสดงความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เขียนสรุปความจากเรื่องที่อ่าน สามารถวัดได้โดยใช้แบบทดสอบการเขียน

การเรียนรู้ด้วยตนเอง หมายถึง ความสามารถในการวางแผน ตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ ควบคุม ดูแลการเรียน มีความรับผิดชอบในการทำงาน ตรวจสอบความเข้าใจและประเมินตนเองได้ วัดได้โดยแบบวัดการเรียนรู้ด้วยตนเองของ ชนิตา พงศ์นภารักษ์ (2550)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียน
สันป่าตองวิทยาคม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน อ 32203
จำนวน 18 คน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved